

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 3013200668
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Příbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3013200668.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Příbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcov: 1. Š. X., bytom X. XXX, 2. X. W., bytom X. XXX, 3. Y. W., bytom X. XXX, 4. N.. T. L., bytom X. XX, 5. Z. V., bytom X. XXX, 6. G. V., bytom X. XXX, 7. T.. T. C., bytom X. XX, 8. T. C., bytom X. XX, 9. Y. W., bytom X. XX, 10. T. O., bytom X. XXX, 11. Ľ. O., bytom X. XXX, 12. Q. R., bytom X. XXX, 13. T. X., bytom X. X, 14. T. X., bytom X. X, 15. Y. W., bytom X. XX, 16. H. W., bytom X. XX, 17. N.. T. W., bytom X. XX, 18. V. X., bytom X. XX, 19. T. T., bytom X. XXX, 20. H. X., bytom X. XX, 21. Y. P., bytom X. XX, 22. T. P., bytom X. XX, 23. Ľ. P., bytom X. XX, 24. Y. X., bytom X. XX, 25. W. X., bytom X. XX, 26. W. X., bytom X. XX, 27. Ľ. P., bytom X. X, 28. O. V., bytom X. X, 29. Y. Y., bytom X. X, 30. H. X., bytom X. XX, 31. Ľ. W., bytom X. X, 32. Z. W., bytom X. X, 33. I. W., bytom X. X, 34. X. X., bytom X. XXX, 35. Y. X., bytom X. XXX, 36. J.C. X., bytom X. XXX, 37. Y. Š., bytom X. XX, 38. T. Š., bytom X. XX, 39. T. Š., bytom X. XX, 40. T. S., bytom X. XX, 41. T. X., bytom X. XX, 42. T. X., bytom X. XX, 43. N. L., bytom X. X, 44. P. L., bytom X. X, 45. Y. L., bytom X. 1, 46. T. W., bytom X. XX, 47. T. J., bytom X. XXX, 48. V. O., bytom X. XX, 49. Y. L., bytom X. XX, 50. T. L., bytom X. XX, 51. Y. L., bytom X. XX, 52. K. P., bytom X. XXX, 53. W. T., bytom X. XXX, 54. Y. T., bytom X. XXX, 55. Q. L., bytom X. XXX, 56. N. Z., bytom X. XX, 57. Y. Z., bytom X. XX, 58. Y. Z., bytom X. XX, 59. Š.O. X., bytom X. XXX, 60. T. X., bytom X. XXX, 61. Z. X., bytom X. XXX, 62. T. X., bytom X. XXX, 63. Z. W., bytom X. X, 64. Ľ. W., bytom X. X, 65. J. B., bytom X. X, 66. H. B., bytom X. X, 67. J. G., bytom X. X, 68. U. G., bytom X. X, 69. T. X., bytom X. X, 70. Y. X., bytom X. X, 71. T. X., bytom X. X, 72. T. X., bytom X. X, 73. O. V., bytom U. XX/X, B. J., 74. H. V., bytom U. XX/X, B. J., 75. N.. T. L., bytom X. XX, 76. T. X., bytom X. XX, 77. T. V., bytom X. XX, 78. T. X., bytom X. XX, zastúpených Mgr. Michalom Urbanom, advokátom so sídlom Šafárikova 12, Trenčín, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín (predtým Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín) za účasti Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava a pribratých účastníkov: 1. Spoločnosť Stredné Považie a.s., so sídlom Opatovská 1735, Trenčín, IČO: 34 119 647, zastúpená Barger Prekop s.r.o., so sídlom Mostová 2, Bratislava, IČO: 36 869 724, 2. LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, 3. Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, 4. Urbárska obec Piechov, pozem. spol., so sídlom Bolešov 50, IČO: 42 285 411, 5. Obec Bolešov, so sídlom Bolešov 78, IČO: 00 317 080, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013, o odvolaní žalobcov a o odvolaní pribratého účastníka v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015 z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného (predtým Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky) č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovanému uložil krajský súd povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu iných trov konania 70,- € za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia 502,47 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám ich advokáta.

Bývalý Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) zamietol odvolanie a potvrdil územné rozhodnutie Obce Bolešov (ďalej aj „stavebný úrad“ alebo „správny orgán prvého stupňa“) č. 135/2012-TS1-A/10 z 26. septembra 2012 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) vydané podľa § 39a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“) o umiestnení stavby „Prístupová komunikácia ku skládke odpadov Luštek Dubnica nad Váhom“ na pozemkoch parc.č. KN-E XX/X (pôvodné katastrálne územie L.), XX/X (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, XX (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, (KN-C XXX, pôvodné katastrálne územie L.), XXX/XXX (pôvodné katastrálne územie L.), KN-C XXX/X katastrálne územie X., podľa výkresu č. 3 „Situácia na podklade KN“ z dokumentácie pre územné rozhodnutie vypracovanej N.. N. P..

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vychádzajúc zo zásady, že cesty II. a III. triedy musia byť vo vlastníctve samosprávneho kraja [§ 3d ods. 2 veta prvá zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon)] rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa krajského súdu vo veci nebolo sporné, že záväzná časť územného plánu obce Bolešov stanovuje, že od mosta cez Váh po cestu II/507 bude realizovaná cesta III. triedy. Spornou bola podľa krajského súdu otázka právneho posúdenia a to, či umiestňovaná stavba spĺňa atribúty cesty III. triedy a teda, či napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je vydané v súlade s územným plánom obce Bolešov. Krajský súd poukázal na to, že v predmetnej veci správny orgán prvého stupňa podľa § 39a stavebného zákona vydal navrhovateľovi Spoločnosť Stredné Považie, a.s. rozhodnutie o umiestnení stavby s tým, že stavba je podľa § 43a písm. a/ stavebného zákona účelovou komunikáciou. Pokiaľ v záväznej časti územného plánu obce Bolešov je uvedené, že sa od mosta cez Váh po cestu II/507 bude realizovať cesta III. triedy, nemôže byť potom prvostupňové rozhodnutie a následne rozhodnutie žalovaného vydané v tom zmysle, že umiestňovaná stavba je účelovou komunikáciou. Na to, aby sa mohlo konštatovať, že vydané rozhodnutie je v súlade s územným plánom obce Bolešov podľa krajského súdu nepostačuje, že umiestňovaná stavba - cestná komunikácia spĺňa atribúty cesty III. triedy z hľadiska technického, ale je potrebné, aby spĺňala atribúty cesty III. triedy aj z právneho hľadiska, čo v danom prípade splnené nie je, keďže táto cestná komunikácia je vo vlastníctve Spoločnosti Stredné Považie, a.s., čo je v rozpore s ustanovením § 3d ods. 2 veta prvá cestného zákona, v zmysle ktorého cesty II. triedy a III. triedy vrátane ich prejazdných úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Krajský súd v tejto súvislosti doplnil, že žiadny osobitný predpis neustanovuje, že súdnej veci sa týka výnimka zo zásady, že cesta III. triedy musí byť vo vlastníctve samosprávneho kraja. Preto pokiaľ umiestňovaná

stavba je vo vlastníctve právnickej osoby Spoločnosť Stredné Považie, a.s., ide podľa krajského súdu o rozpor so záväznou časťou územného plánu obce Bolešov, na ktorú vadu bol žalovaný povinný prihladiť, a pokiaľ tak neurobil, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ostatné žalobné námietky neboli podľa krajského súdu buď spôsobilé na súdny prieskum vzhľadom na koncentračnú zásadu podľa § 36 ods. 1 stavebného zákona alebo boli nedôvodné.

Priznanú sumu náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom krajský súd odôvodnil tým, že základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti OSP je podľa § 11 ods. 4 veta prvá vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“) jedna šestina výpočtového základu, čo je v roku 2013 suma 130,16 € a v roku 2015 suma 139,83 €. Žalobcovia boli v konaní úspešní, preto im krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP priznal náhradu za zaplatený súdny poplatok 70,- € (iné trovy konania) a náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby po 130,16 € - prevzatie a príprava zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) a podanie žaloby na súd (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), za jeden úkon právnej služby v sume 139,83 € - účasť na pojednávaní súdu dňa 22. apríla 2015 (§ 13a ods. 1 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), za jeden úkon právnej služby v sume 69,92 Eur - účasť na pojednávaní súdu dňa 20. mája 2015, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia (§ 13a ods. 1 písm. d/ v spojení s § 13a ods. 4 veta prvá vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), plus 2 x režijný paušál 7,81 € a 2 x režijný paušál 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.).

Nepripravenie časti náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom krajský súd odôvodnil tým, že vyčíslenie trov právneho zastúpenia v sume 18.129,89 Eur advokátom žalobcov nemá oporu v zákone z viacerých dôvodov. Vychádzajúc zo zásady, že úspešnému účastníkovi sa priznávajú len účelne vynaložené náklady krajský súd uviedol, že označenie sedemdesiatdeväť osôb v správnej žalobe je neúčelné, nakoľko s prihliadnutím na koncentračnú zásadu podľa stavebného zákona mohol krajský súd podrobiť súdnemu prieskumu len žalobné námietky, ktoré boli vznesené pred správnym orgánom prvého stupňa v lehote do 14. mája 2012, pričom takéto námietky boli vznesené iba zo strany sedemdesiatdeväť osôb. V zmysle § 250 ods. 1 veta druhá OSP bolo podľa krajského súdu úplne postačujúce, aby v súdnej veci ako žalobca bola označená čo i len jedna osoba z osôb, ktoré v lehote do 14. mája 2012 podali námietky a ostatné osoby by krajský súd do konania pribral. Krajský súd poukázal tiež na to, že v prejednávanej veci bola dôvodná len jedna námietka žalobcov.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie pribratý účastník v 1. rade, namietajúc, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Sžp/12/2011 z 23. novembra 2011 pribratý účastník v 1. rade v odvolaní uviedol, že vyriešenie otázky vlastníctva stavby nie je zákonným predpokladom na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby podľa § 39a stavebného zákona.

Krajský súd podľa pribratého účastníka v 1. rade nevzal do úvahy vyjadrenie obce Bolešov, podľa ktorého je navrhovaná stavba v súlade s územným plánom obce Bolešov, pričom ide o najpovolanejší výklad územného plánu, pretože sa k nemu vyjadril ten, kto ho schvaľoval, teda obec.

Pribratý účastník v 1. rade poukázal na § 8 stavebného zákona a uviedol, že z hľadiska priestorového usporiadania a funkčného využitia územia, čo je podstatou územnoplánovacej dokumentácie, predmetná cesta, ktorá spĺňa technické parametre cesty III. triedy nemôže byť a nie je v rozpore s územnoplánovacou dokumentáciou obce Bolešov.

Krajský súd podľa pribratého účastníka v 1. rade pri svojom rozhodovaní nevychádzal zo zmyslu územného plánu obce Bolešov ale prísne formalisticky sa upol na kritérium, ktoré nie je pre vec

rozhodujúce. Ak platí, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 71/2013-36 z 23. mája 2013), potom uvedené argumentom a maiori ad minus musí podľa pribratého účastníka v 1. rade platiť aj o všeobecne záväzných nariadeniach prijatých obcou, ktorými sa záväzná časť územného plánu schvaľuje. Účelom ustanovení cestného zákona, ktoré upravujú vlastníctvo jednotlivých pozemných komunikácií, je podľa pribratého účastníka v 1. rade zabezpečiť ich verejnú dostupnosť a financovanie ich správy a údržby. Predmetná cesta je preskúmaným rozhodnutím o umiestnení stavby jasne určená ako verejne prístupná a navyše je formálne určená ako účelová komunikácia, ktorá v zmysle cestného zákona môže byť vo vlastníctve právnických osôb.

Na základe uvedeného pribratý účastník v 1. rade navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alebo aby rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobcovia vo vyjadrení k odvolaniu pribratého účastníka v 1. rade uviedli, že s poukazom na § 38 stavebného zákona nie je pravdou, že v konaní o umiestnení stavby nie je potrebné riešiť otázku vlastníctva a vzťah k pozemku. Žalobcovia zotrvali na tom, že žalobou napadnuté rozhodnutia sú v rozpore s územným plánom obce Bolešov.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu pribratého účastníka v 1. rade uviedol, že predmetom územného konania bolo umiestnenie stavby - účelovej komunikácie, ktorá bola navrhnutá a umiestnená do územia v technických parametroch zodpovedajúcich ceste III. triedy. Predmetná komunikácia preto podľa názoru žalovaného môže byť dočasne vo vlastníctve navrhovateľa územného konania a nie je zákonnou podmienkou, že takáto komunikácia musí byť v správe samosprávneho kraja, keďže nie je zatiaľ cestou III. triedy, aj keď z hľadiska technického takéto parametre spĺňa a vo výhlade podľa územnoplánovacej dokumentácie ňou má byť. Žalovaný poukázal na to, že predmetnú cestnú komunikáciu bude prevádzkovať stavebník iba po určitú dobu, kým nebude uzatvorená skládka odpadov Luštek, o čom svedčí aj zmluva uzavretá medzi stavebníkom a obcou Bolešov o odovzdaní tejto komunikácie obci po uzatvorení skládky odpadov.

V územnom pláne obce Bolešov nie je podľa žalovaného jednoznačne určené, že umiestňovaná cestná komunikácia v dotknutom priestore musí byť len cesta III. triedy. V zmysle územného plánu obce Bolešov je možné z hľadiska priestorového usporiadania a funkčného využitia dotknutého územia umiestniť na ňom aj účelovú príjazdovú a prístupovú komunikáciu, prípadne zbernú komunikáciu.

Žalovaný poukázal tiež na to, že k dokumentácii pre územné rozhodnutie sa súhlasne vyjadrili všetky dotknuté orgány, a to aj orgány územného plánovania, teda obec Bolešov a Trenčiansky samosprávny kraj. Podmienky vyplývajúce z týchto záväzných stanovísk boli premietnuté do výrokovvej časti územného rozhodnutia. V žiadnom z týchto stanovísk nie je uvedené, že by územným rozhodnutím umiestnená stavba účelovej komunikácie bola v rozpore s územnoplánovacou dokumentáciou platnou pre dané územie.

Z uvedených dôvodov sa žalovaný stotožnil s odvolacím návrhom pribratého účastníka v 1. rade.

V lehote ustanovenej zákonom (§ 204 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) podali proti výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania odvolanie žalobcovia, namietajúc, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobcovia poukázali na § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., v ktorom je stanovený systém výpočtu tarifnej odmeny advokáta pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Odôvodnenie nepriznania časti náhrady trov právneho zastúpenia krajským súdom nemá podľa žalobcov oporu v zákone. Podľa žalobcov je nemysliteľné, aby pri zrušení celého napadnutého rozhodnutia bola miera úspechu posudzovaná podľa množstva úspešných žalobných dôvodov, zvlášť keď sa jedná o pochybenie orgánu

štátnej správy. Žalobcovia poukázali na to, že v tomto prípade každý z nich musí zaplatiť advokátovi odmenu a zároveň podľa § 142 ods. 1 OSP má každý úspešný žalobca právo na náhradu trov konania proti žalovanému. Žalobcovia namietali, že krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v tomto prípade postačovalo, aby žalobu podal len jeden zo žalobcov, avšak nijakým spôsobom nezohľadnil práva ostatných žalobcov, ktorí mali záujem podať žalobu a túto aj podali. Názorom krajského súdu, koľko osôb má byť žalobcom vo veci, sa podľa žalobcov neprimerane zasahuje do práva žalobcov na súdnu ochranu. Na podporu svojich tvrdení poukázali žalobcovia na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžo/105/2007 z 5. februára 2008, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV. ÚS 510/2012-9 z 9. októbra 2012. Žalobcovia ďalej uviedli, že v tomto konaní majú povinnosť byť zastúpený advokátom, avšak zároveň je ich právom podať žalobu vo veci a žiadať náhradu trov konania. Podľa žalobcov v napadnutom rozsudku absentuje akékoľvek právne odôvodnenie k dôvodom, pre ktoré im krajský súd uplatnenú náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal. V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 238/2008 z 30. novembra 2009. Ak by žalobcovia boli pribratí do konania v zmysle § 250 ods. 1 OSP, týmto procesným postavením a tiež nemožnosťou vyjadrenia v žalobe by sa dostali do horšieho právneho postavenia. Žalobcovia taktiež poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sžo/32/2016 z 30.11.2016.

Na základe uvedeného žalobcovia navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil a priznal žalobcom náhradu iných trov konania 70,- Eur za zaplatený súdny poplatok a náhradu trov právneho zastúpenia 18.129,89 Eur, alebo aby rozhodnutie krajského súdu v tejto časti zrušil, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovia si zároveň uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov proti výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vyjadreným v odôvodnení rozsudku.

Pribratý účastník v 1. rade dňa 15. júna 2016 doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky podanie z toho istého dňa označené ako „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd rozsudkom sp.zn. 5Sžo/179/2015 z 19. októbra 2017 podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP a § 219 ods. 1 OSP rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015 ako vecne správny potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Na námietky pribratého účastníka v 1. rade obsiahnuté v podaní z 15. júna 2016 označenom ako „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“, odvolací súd s poukazom na § 204 ods. 1 OSP neprihliadol s odôvodnením, že tieto pribratý účastník v 1. rade vznesol po uplynutí lehoty na podanie odvolania, keď uvedené podanie bolo na Najvyšší súd Slovenskej republiky osobne podané dňa 15. júna 2016, pričom lehota na podanie odvolania pribratému účastníkovi v 1. rade uplynula dňom 16. júla 2015.

Proti uvedenému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal pribratý účastník v 1. rade sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, v ktorej namietal, že Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil jeho práva tým, že neprihliadol na argumentáciu sťažovateľa obsiahnutú v podaní „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“, nevysporiadal sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom č.k. IV. ÚS 291/2018-38 z 15. augusta 2018 rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžo/179/2015 z 19. októbra 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že v napadnutom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chýba také odôvodnenie, ktoré súvisí s podrobením prieskumu doručeného podania sťažovateľa (rozpracovanie odvolacích dôvodov) vo vzťahu a v

súvislostiach k rozšíreniu či už rozsahu alebo samotných dôvodov odvolania. Ústavný súd Slovenskej republiky uložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky povinnosť ustáliť, či niektorá z argumentačných línií sťažovateľa v rozpracovaní odvolania nadväzuje na argumentáciu sťažovateľa v odvolaní. Ak bude nadväzovať, vysporiada sa s ňou hmotnoprávne v rámci podaného odvolania, ak pôjde o nové odvolacie dôvody, zdôvodní, prečo ich nemožno podriaďiť pod argumentáciu v odvolaní.

Po zrušení napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vrátení veci na ďalšie konanie sa Najvyšší súd Slovenskej republiky, viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, zaoberal podaním pribratého účastníka v 1. rade z 15. júna 2016 označeným ako „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“.

V tomto podaní pribratý účastník v 1. rade namietal, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože vychádzal z nesprávneho podkladu o obsahu Územného plánu Obce Bolešov. Z rozsudku krajského súdu nie je podľa neho zrejmé, z akých informácií krajský súd vychádzal pri zhodnotení obsahu tohto územného plánu. Územný plán podľa pribratého účastníka v 1. rade neustanovuje, že umiestňovaná komunikácia v dotknutom území môže byť len cesta III. triedy. V tejto súvislosti poukázal na to, že:

1. Z hľadiska požiadavky riešenia rozvoja územia Obce Bolešov v časti dopravy a dopravného vybavenia je v územnom pláne „navrhnuté dopravné prepojenie cesty II/507 z Dubnice nad Váhom od mosta cez rieku Váh, s vyústením medzi obcami Bolešov a Borčice“. Daná časť územného plánu neurčuje právne vymedzenie tohto dopravného prepojenia ako cestu III. triedy podľa zákona o pozemných komunikáciách.
2. V časti 2.12.1.2. územného plánu, obsahujúcej návrh cestnej komunikačnej siete v obci je v dotknutom území navrhnuté „dopravné prepojenie cesty II/507 z Dubnice nad Váhom od mosta cez rieku Váh, s vyústením medzi obcami Bolešov a Borčice“ a ani táto časť územného plánu neurčuje právne vymedzenie daného dopravného prepojenia ako cestu III. triedy podľa zákona o pozemných komunikáciách.
3. Uvedená komunikácia je v územnom pláne označovaná aj ako „účelová príjazdová a prístupová komunikácia“, „zberná komunikácia nadmiestneho významu B3“ a „zberná komunikácia funkčnej triedy B3“.
4. Závazná časť územného plánu určuje pre oblasť území verejného dopravného vybavenia záväzné prípustné funkčné využitie územia „dopravné stavby a zariadenia“ a záväzné neprípustné (nevhodné) funkčné využitie územia výlučne „aktivity a činnosti, ktoré nesúvisia so zabezpečením dopravnej vybavenosti územia“.
5. Územný plán v záväznej časti uvádza, že v Dotknutom území je potrebné „rezervovať koridor pre dostavbu cesty III. triedy od mosta po cestu II/507“. Z uvedeného však podľa pribratého účastníka v 1. rade nijakým spôsobom nevyplýva, že v dotknutom území nie je možné realizovať žiadne iné stavby.

Územný plán podľa pribratého účastníka v 1. rade neurčuje, že jediným možným využitím dotknutého územia je realizácia cesty III. triedy. Územný plán v danom území počíta s verejnou cestnou komunikáciou, pričom jej právne zaradenie nie je špecifikované. Podľa záväzných častí Územného plánu je v dotknutom území povolené realizovať „dopravné stavby a zariadenia“, pri splnení podmienky, že bude do budúcnosti zachovaná možnosť dostavby cesty III. triedy od mosta po cestu II/507, t.j. dotknuté územie bude rezervované pre dostavbu cesty III. triedy.

Realizácia stavby v dotknutom území je podľa pribratého účastníka v 1. rade plne v súlade s vyššie uvedeným, keďže stavba ako verejná komunikácia je dopravnou stavbou a možnosť dostavby cesty III. triedy zostáva zachovaná. Krajský súd sa podľa pribratého účastníka v 1. rade s uvedeným nijakým spôsobom nevysporiadal, ani uvedené skutočnosti neskúmal, iba bez ďalšieho uzavrel, že obsah územného plánu nie je sporný. V tejto súvislosti poukázal pribratý účastník v 1. rade na vyjadrenie žalovaného z 5. augusta 2015, v ktorom sa uvádza, že územný plán neobsahuje bezvýhradnú povinnosť realizovať v dotknutom území cestu III. triedy.

Podľa pribratého účastníka v 1. rade nie je úvaha krajského súdu o potrebe splnenia atribútov cesty III.

triedy z právneho hľadiska zrozumiteľná. Z rozhodnutia krajského súdu nie je podľa neho zrejmé, či súd má za to, že v danom prípade by navrhovateľom v územnom konaní mal byť samosprávny kraj a v takom prípade by údajná nezákonnosť bola zhojená alebo jeho úvaha smeruje k iným záverom (napríklad k zmene vlastníctva komunikácie po jej vybudovaní). Umiestňovaná stavba nie je cesta III. triedy a nikdy nebola v konaní označovaná ako cesta III. triedy. Preto akékoľvek úvahy o potrebe splnenia atribútov cesty III. triedy z právneho hľadiska a teda (zrejme) zmena účasti v konaní, resp. zmena vlastníctva komunikácie nie sú namieste. Naopak zo spisu je zrejmé, že navrhovaná komunikácia je verejnou účelovou komunikáciou. Skutočnosť, že jej vlastníkom je pribratý účastník v 1. rade je preto plne v súlade s právnymi predpismi.

Z vyššie uvedeného je podľa pribratého účastníka v 1. rade zrejmé, že v súlade s územným plánom je v dotknutom území taká stavba, ktorá súvisí so zabezpečením dopravnej vybavenosti tohto územia a súčasne do budúcnosti zachová možnosť dostavby cesty III. triedy od mosta po cestu II/507. Uvedené podmienky sú podľa pribratého účastníka v 1. rade pre posúdenie súladu stavby s územným plánom obce rozhodujúce.

K prvej podmienke pribratý účastník v 1. rade uviedol, že nie je sporné, že stavba ako verejná účelová komunikácia je dopravnou stavbou a nepochybne súvisí so zabezpečením dopravnej vybavenosti dotknutého územia. Ide o verejnú komunikáciu, ktorá zabezpečuje odbremenenie ulíc od prejazdu kamiónov, zlepšuje životné prostredie obyvateľov obce, nakoľko znižuje prašnosť a koncentráciu výfukových plynov v Obci Bolešov a zvyšuje bezpečnosť cestnej premávky tým, že znižuje množstvo kamiónov prechádzajúcich cez zastavané územie obce a zabezpečuje verejne prístupné prepojenie mosta cez Váh po cestu II/507.

Aj podmienka zachovania možnosti dostavby cesty III. triedy od mosta cez Váh po cestu II/507 je podľa pribratého účastníka v 1. rade splnená. Stavba spĺňa všetky parametre cesty III. triedy. Navrhovaná životnosť takto vybudovanej stavby je 30 rokov. Pribratý účastník v 1. rade má v úmysle stavbu užívať ako prístupovú cestu po dobu cca 10 rokov a následne túto spolu s pozemkami za odplatu 1 € preverie na Obec Bolešov. Obec tak v podstate bezodplatne získa vybudovanú cestnú komunikáciu s parametrami cesty III. triedy. Obec môže následne v spolupráci so samosprávnym krajom jednoduchým preklasifikovaním uvedenú stavbu zaradiť ako cestu III. triedy do cestnej siete. Navyše súdy nie sú oprávnené nariaďovať obciam resp. samosprávnym krajom kedy a ako realizovať plánovanie a výstavbu cestných komunikácií. Uvedené je v zmysle zákona plne v kompetencii obcí resp. samosprávneho kraja. Územný plán obce nestanovuje presný termín, dokedy musia byť ciele tam uvedené dosiahnuté.

Pribratý účastník v 1. rade tiež namietal, že súd nie je oprávnený interpretovať územný plán, keďže jeho interpretácia je na jeho tvorcovi, ktorý ho interpretuje v rámci správnej úvahy. Preto výlučne iba Obec Bolešov ako obstarávateľ územného plánu je oprávnená v rámci svojej správnej úvahy interpretovať územný plán a posudzovať, či stavba je v súlade so zásadami a regulatívami územného plánu. Krajský súd bol v tejto súvislosti oprávnený skúmať iba to, či obec pri rozhodovaní nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

V závere pribratý účastník v 1. rade namietal, že krajský súd konal nad rámec žaloby, keď rozhodnutie žalovaného zrušil z iného dôvodu ako sa domáhali žalobcovia. Námietku, že dotknutá stavba nespĺňa atribúty cesty III. triedy z právneho hľadiska, žalobcovia v žalobe vôbec neuvádzali.

K podaniu pribratého účastníka v 1. rade z 15. júna 2016 sa vyjadrili žalobcovia a Krajská prokuratúra Trenčín.

Žalobcovia vo svojom vyjadrení navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Uviedli, že pribratý účastník v 1. rade neuviedol v rozpracovaní odvolacích dôvodov žiadnu skutočnosť odôvodňujúcu zmenu rozhodnutia krajského súdu. Krajský súd odôvodnil rozhodnutie výkladom právnych predpisov a podmienok, za akých má byť cesta realizovaná, pričom

nevykladal územný plán obce. Takisto krajský súd nerozhodol nad rámec žalobných námietok, keď žalobcovia na stranách 4 a 5 žaloby namietajú nesúlady stavby a napadnutého rozhodnutia s územným plánom obce.

Krajská prokuratúra Trenčín sa v plnom rozsahu stotožnila so závermi krajského súdu, keď územné rozhodnutie Obce Bolešov o umiestnení stavby - účelovej komunikácie je v rozpore s Územným plánom Obce Bolešov, v ktorého záväznej časti je uvedené, že v dotknutej časti územia sa má realizovať cesta III. triedy a nie účelová komunikácia. Z uvedeného dôvodu navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Podaním z 24.01.2019 v nadväznosti na vstup Krajskej prokuratúry Trenčín vstúpila do konania v zmysle § 46 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Pribratý účastník v 1. rade v podaní zo 7. mája 2019 uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky by mal na jeho podanie z 15. júna 2016 označené ako „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“ v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky prihliadnuť, pretože nadväzuje na argumentáciu pribratého účastníka v 1. rade v podanom odvolaní. V tejto súvislosti zopakoval námietky uvedené v odvolaní 13. júla 2015 a v podaní z 15. júna 2016 a tiež uviedol, že vyjadrenie žalobcov a Krajskej prokuratúry Trenčín neobstoja, pretože neobsahujú žiadne nové argumenty.

K argumentácii, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, pretože vychádzal z nesprávneho predpokladu o obsahu územného plánu pribratý účastník v 1. rade dodal, že územný plán nebránil vybudovaniu navrhovanej stavby, keď neurčoval, že jediným možným využitím dotknutého územia je realizácia cesty III. triedy. K tvrdenému súladu navrhovanej stavby s územným plánom obce dodal, že táto stavba nie je cestou III. triedy, ale účelovou komunikáciou, a preto záver rozsudku krajského súdu, že stavbu nevlastní samosprávny kraj, a teda údajne nespĺňa právne atribúty cesty III. triedy, neobstojí. K námietke, že krajský súd nebol oprávnený interpretovať zemný plán obce Bolešov pribratý účastník v 1. rade dodal, že súd nevie, aké ciele a zámery sledoval územným plánom ten, kto ho obstaral a poukázal na vyjadrenie Obce Bolešov, podľa ktorého je navrhovaná stavba v súlade s územným plánom. Pribratý účastník v 1. rade zotrval aj na tom, že krajský súd nemohol zrušenie žalobou napadnutého rozhodnutia založiť na právnej otázke vlastníctva stavby, pretože žalobcovia takýto žalobný dôvod v žalobe neoznámili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania pribratého účastníka v 1. rade a odvolania žalobcov (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolania prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu pribratého účastníka v 1. rade vo veci samej, ako aj odvolaniu žalobcov proti výroku rozsudku krajského súdu o náhrade trov konania nie je možné priznať úspech.

Podľa § 491 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013, ktorým podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie a potvrdil územné rozhodnutie obce Bolešov č. 135/2012-TS1-A/10 z 26. septembra 2012 vydané podľa § 39a stavebného zákona o umiestnení stavby „Prístupová komunikácia ku skládke odpadov Luštek Dubnica nad Váhom“ na pozemkoch parc.č. KN-E

XX/X (pôvodné katastrálne územie L.), XX/X (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, XX (pôvodné katastrálne územie L.), XXXX/X, (KN-C XXX, pôvodné katastrálne územie L.), XXX/XXX (pôvodné katastrálne územie L.), KN-C XXX/X katastrálne územie X., podľa výkresu č. 3 „Situácia na podklade KN“ z dokumentácie pre územné rozhodnutie vypracovanej N.. N. P..

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania pribratého účastníka v 1. rade, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu vo veci samej. Závery krajského súdu spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku vo veci samej, preto sa s ním odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby odvolací súd nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu doplnia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Čo sa týka námietok pribratého účastníka v 1. rade obsiahnutých v podaní z 15. júna 2016 označenom ako „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“, s týmito sa odvolací súd, viazaný právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, vysloveným v náleze č. k. IV. ÚS 291/2018-38 z 15. augusta 2018, vysporiadal hmotnoprávne.

Podľa § 8 ods. 1 stavebného zákona územnoplánovacia dokumentácia komplexne rieši priestorové usporiadanie a funkčné využívanie územia, zosúladzuje záujmy a činnosti ovplyvňujúce územný rozvoj, životné prostredie a ekologickú stabilitu a ustanovuje regulatívy priestorového usporiadania a funkčného využívania územia. Územnoplánovacia dokumentácia sa spracúva pre stupeň celoštátny, regionálny, pre obce a časti obce.

Podľa § 8 ods. 2 stavebného zákona územnoplánovacia dokumentáciu tvoria:

- a) koncepcia územného rozvoja Slovenska,
- b) územný plán regiónu,
- c) územný plán obce,
- d) územný plán zóny.

Podľa § 8 ods. 3 stavebného zákona územnoplánovacia dokumentácia je základným nástrojom územného rozvoja a starostlivosti o životné prostredie Slovenskej republiky, regiónov a obcí. Odvetvové koncepcie ústredných orgánov štátnej správy a koncepcie rozvoja obcí a iné programy týkajúce sa hospodárskeho, sociálneho alebo kultúrneho rozvoja musia byť v súlade so záväznými časťami územnoplánovacej dokumentácie (§ 13).

Podľa § 11 ods. 1 stavebného zákona územný plán obce sa spracúva pre územie jednej obce alebo pre územie dvoch alebo viacerých obcí.

Podľa § 11 ods. 5 stavebného zákona územný plán obce ustanovuje najmä

- a) zásady a regulatívy priestorového usporiadania a funkčného využívania územia obce v nadväznosti na okolité územie,

- b) prípustné, obmedzené a zakázané funkčné využívanie plôch,
- c) zásady a regulatívy starostlivosti o životné prostredie, územného systému ekologickej stability a tvorby krajiny vrátane plôch zelene,
- d) zásady a regulatívy ochrany a využívania prírodných zdrojov, kultúrno-historických hodnôt a významných krajinných prvkov,
- e) hranice medzi súvisle zastavaným územím obce alebo územím určeným na zastavanie (ďalej len „zastavané územie“) a ostatným územím obce,
- f) zásady a regulatívy verejného dopravného a technického vybavenia a občianskeho vybavenia,
- g) plochy pre verejnoprospešné stavby, na vykonanie asanácie a pre chránené časti krajiny.

Podľa § 13 ods. 1 prvá veta stavebného zákona územnoplánovacia dokumentácia sa člení na záväznú časť a na smernú časť.

Podľa § 13 ods. 2 stavebného zákona schvaľujúci orgán určí záväznú časť a smernú časť územnoplánovacej dokumentácie. V záväznej časti vždy určí verejnoprospešné stavby a chránené časti krajiny.

Podľa § 13 ods. 3 písm. b/ stavebného zákona v záväznej časti územnoplánovacej dokumentácie sa schvaľujú zásady a regulatívy v obci priestorového usporiadania a funkčného využívania územia obce, hranice zastavaného územia, usporiadania verejného dopravného, občianskeho a technického vybavenia, ustanovenia plôch pre verejnoprospešné stavby, na vykonanie asanácie a pre chránené časti krajiny, ochrany a využívania prírodných zdrojov, kultúrno-historických hodnôt a významných krajinných prvkov, územného systému ekologickej stability, starostlivosti o životné prostredie, tvorby krajiny vrátane plôch zelene.

Podľa § 26 ods. 3 stavebného zákona územné plány obcí a zón schvaľuje obec.

Podľa § 27 ods. 3 stavebného zákona obec schvaľuje územnoplánovacia dokumentáciu a jej záväznú časť vyhlasuje všeobecne záväzným nariadením.

Podľa § 27 ods. 6 stavebného zákona schválená územnoplánovacia dokumentácia je v určenom rozsahu záväzným alebo smerným podkladom na vypracovanie a schvaľovanie ďalšej územnoplánovacej dokumentácie, na územné rozhodovanie a na vypracovanie dokumentácie stavieb.

Podľa § 32 stavebného zákona umiestňovať stavby, meniť využitie územia a chrániť dôležité záujmy v území možno len na základe územného rozhodnutia, ktorým je

- a) rozhodnutie o umiestnení stavby,
- b) rozhodnutie o využití územia,
- c) rozhodnutie o chránenom území alebo o ochrannom pásme,
- d) rozhodnutie o stavebnej uzávere.

Podľa § 33 ods. 1 stavebného zákona na územné konanie je príslušný stavebný úrad.

Podľa § 37 ods. 1 prvá veta stavebného zákona podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón.

Podľa § 37 ods. 2 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným

orgánom.

Podľa § 37 ods. 3 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenia účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa § 37 ods. 4 stavebného zákona ak stavebný úrad po posúdení návrhu podľa odsekov 1 až 3 zistí, že návrh alebo predložená dokumentácia nie je v súlade s podkladmi podľa odseku 1, s predchádzajúcimi územnými rozhodnutiami, so všeobecnými technickými požiadavkami alebo s predpismi uvedenými v odseku 2, návrh zamietne.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie včítane architektonických a urbanistických hodnôt v území, a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 1 ods. 2 cestného zákona pozemné komunikácie sa rozdeľujú podľa dopravného významu, určenia a technického vybavenia na

- a) diaľnice,
- b) cesty,
- c) miestne komunikácie,
- d) účelové komunikácie.

Podľa § 3d ods. 2 veta prvá cestného zákona cesty II. triedy a III. triedy vrátane ich prejazdných úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Úlohou a cieľom územného konania je vykonať požadované opatrenia v území tak, aby bola v plnom rozsahu zabezpečená ochrana záujmov spoločnosti ako celku pri súčasnom rešpektovaní oprávnených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Územným rozhodnutím sa umiestňujú stavby na pozemku, mení sa využitie územia a chránia sa ním dôležité záujmy v území. Za územné rozhodnutie stavebný zákon označuje rozhodnutie o umiestnení stavby, rozhodnutie o využití územia, rozhodnutie o chránenom území alebo o ochrannom pásme a rozhodnutie o stavebnej uzávere (§ 32 stavebného zákona).

Podľa stavebného zákona možno stavby v území umiestňovať len na základe rozhodnutia o umiestnení stavby, ktorého právna úprava je obsiahnutá v § 39a stavebného zákona.

Záväzným podkladom, z ktorého sa vychádza pri vydávaní územného rozhodnutia, ktorým je aj rozhodnutie o umiestnení stavby (§ 32 písm. a/ stavebného zákona), je územný plán obce (§ 27 ods. 6 a § 37 ods. 1 prvá veta stavebného zákona).

Je nepochybné, že v preskúmvanej veci pre vydanie územného rozhodnutia o umiestnení stavby podľa § 39a stavebného zákona mal stavebnému úradu ako záväzný podklad slúžiť Územný plán Obce

Bolešov, schválený uznesením Obecného zastupiteľstva Obce Bolešov č. 14/2008 z 12. septembra 2008 so záväznou časťou vyhlásenou všeobecne záväzným nariadením Obce Bolešov č. 2/2008 z 21. decembra 2007 (ďalej len „Územný plán Obce Bolešov“).

V zmysle § 37 ods. 2 stavebného zákona je povinnosťou stavebného úradu v územnom konaní o umiestnení stavby preskúmať okrem iného aj súlad návrhu na vydanie územného rozhodnutia s územným plánom obce, ako záväzným podkladom pre vydanie územného rozhodnutia (§ 27 ods. 6 a § 37 ods. 1 prvá veta stavebného zákona).

V § 37 ods. 4 stavebného zákona sú uvedené zákonné dôvody pre zamietnutie návrhu na vydanie územného rozhodnutia, t.j. dôvody, ktoré bránia vydaniu územného rozhodnutia. Jedným z nich je aj nesúlad návrhu na vydanie územného rozhodnutia alebo predloženej dokumentácie s podkladmi pre vydanie územného rozhodnutia podľa § 37 ods. 1 stavebného zákona, ktorým je aj územný plán obce.

Odvolačný súd zistil, že v záväznej časti Územného plánu Obce Bolešov (§ 13 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 písm. b/ stavebného zákona), konkrétne v bode 2.18.4. Zásady a regulatívy na umiestnenie verejného dopravného a technického vybavenia územia a v bode 2.18.10. Zoznam verejnoprospešných stavieb, je verejnoprospešná stavba od mosta cez Váh po cestu II/507 charakterizovaná ako cesta III. triedy.

Napriek tomu Obec Bolešov ako stavebný úrad dňa 26. septembra 2012 pod č. 135/2012-TS1-A/10 podľa § 39a stavebného zákona rozhodla o umiestnení stavby v dotknutom území „Prístupová komunikácia ku skládke odpadov Lužtek Dubnica nad Váhom“ s tým, že umiestňovaná stavba má byť účelovou komunikáciou podľa § 43a ods. 3 písm. a/ stavebného zákona. Bývalý Obvodný úrad Trenčín, odbor výstavby a bytovej politiky žalobou napadnutým rozhodnutím č. OVBP 2013-259/1217-6/Pa z 10. mája 2013 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku uvedené územné rozhodnutie Obce Bolešov potvrdil.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd rovnako ako krajský súd k záveru, že územné rozhodnutie Obce Bolešov o umiestnení stavby - účelovej komunikácie je v rozpore s Územným plánom Obce Bolešov, z ktorého záväznej časti jednoznačne vyplýva, že v dotknutej časti územia sa má realizovať verejnoprospešná stavba - cesta III. triedy od mosta cez Váh po cestu II/507.

Cestný zákon v § 3d ods. 2 prvá veta upravuje, že cesty III. triedy vrátane ich prejazdnych úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Na to, aby v preskúmvanej veci bolo možné konštatovať, že vydané územné rozhodnutie Obce Bolešov o umiestnení stavby je v súlade s Územným plánom Obce Bolešov nepostačuje, aby umiestňovaná stavba spĺňala technické parametre cesty III. triedy, ale je potrebné, aby spĺňala atribúty cesty III. triedy aj z hľadiska právneho, teda aby bola vo vlastníctve samosprávneho kraja. Uvedené v danom prípade stavba - účelová komunikácia nespĺňa, keďže je vo vlastníctve právnickej osoby a nie samosprávneho kraja, pričom nejde ani o výnimku ustanovenú osobitným predpisom zo zákonnej požiadavky, že cesty III. triedy vrátane ich prejazdnych úsekov cez obce sú vo vlastníctve samosprávneho kraja.

Keďže v zmysle záväznej časti Územného plánu Obce Bolešov sa má v dotknutej časti územia realizovať cesta III. triedy, pričom cestný zákon (§ 3d ods. 2 prvá veta) vyžaduje, aby cesty III. triedy vrátane ich prejazdnych úsekov cez obce boli vo vlastníctve samosprávneho kraja a rozhodnutie o umiestnení stavby podľa § 39a stavebného zákona musí byť v súlade s územným plánom obce, ako záväzným podkladom pre vydanie územného rozhodnutia, neobstojí námietka príbratého účastníka v 1. rade, že v preskúmvanom územnom konaní nebolo potrebné riešiť otázku vlastníctva umiestňovanej stavby.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku príbratého účastníka v 1. rade, že z Územného plánu Obce Bolešov nevyplýva, že umiestňovaná stavba (dopravné prepojenie cesty II/507 z Dubnice nad Váhom od mosta cez rieku Váh) môže byť len cesta III. triedy a že Územný plán Obce Bolešov neurčuje právne vymedzenie tohto dopravného prepojenia ako cestu III. triedy podľa cestného zákona. Odvolací súd na podporu svojho stanoviska opätovne poukazuje na záväznú časť Územného plánu Obce

Bolešov (bod 2.18.4. Zásady a regulatívy na umiestnenie verejného dopravného a technického vybavenia územia a bod 2.18.10. Zoznam verejnoprospešných stavieb), podľa ktorej je verejnoprospešná stavba od mosta cez Váh po cestu II/507 charakterizovaná ako cesta III. triedy.

Na tomto mieste odvolací súd taktiež opätovne poukazuje na to, že Územný plán Obce Bolešov bol v súlade s § 27 ods. 3 stavebného zákona schválený uznesením Obecného zastupiteľstva Obce Bolešov č. 14/2008 z 12. septembra 2008 so záväznou časťou vyhlásenou všeobecne záväzným nariadením Obce Bolešov č. 2/2008 z 21. decembra 2007. Takto schválený územný plán obce, ktorý tvorí územnoplánovaciú dokumentáciu (§ 8 ods. 2 písm. c/ stavebného zákona) je záväzným podkladom na územné rozhodovanie (§ 27 ods. 6 stavebného zákona).

Preto ak záväzná časť Územného plánu Obce Bolešov stanovuje, že dopravné prepojenie cesty II/507 z Dubnice nad Váhom od mosta cez rieku Váh sa má realizovať ako cesta III. triedy, ktorej vlastníkom môže byť len samosprávny kraj, pričom osobitný predpis neustanovuje inak, nemôže byť v dotknutom území umiestnená stavba, ktorá je účelovou komunikáciou vo vlastníctve právnickej osoby, hoci by aj spĺňala technické parametre cesty III. triedy, v súlade s týmto územným plánom, ako to namieta príbratý účastník v 1. rade.

Na uvedenom nič nemení ani príbratým účastníkom v 1. rade tvrdená dočasnosť stavby (účelovej komunikácie) a v budúcnosti zachovaná možnosť jej dostavby na cestu III. triedy. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP).

S poukazom na § 37 ods. 4 stavebného zákona odvolací súd uvádza, že ani skutočnosť, že územný plán obce nestanovuje termín, dokedy musia byť ciele v ňom uvedené dosiahnuté neznamená, že v dotknutom území je možné „dočasne“ umiestniť stavbu na základe územného rozhodnutia, ktoré by bolo v rozpore s týmto územným plánom.

Z vyššie uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd aj námietku príbratého účastníka v 1. rade o nesprávnej interpretácii Územného plánu Obce Bolešov krajským súdom ako neopodstatnenú. Práve interpretácia Územného plánu Obce Bolešov príbratým účastníkom v 1. rade, podľa ktorej z neho nevyplýva záver, že dopravné prepojenie cesty II/507 z Dubnice nad Váhom od mosta cez rieku Váh môže byť realizované len ako cesta III. triedy je v rozpore s jeho záväznou časťou, z ktorej, ako už bolo odvolacím súdom vyššie uvedené, jednoznačne vyplýva, že v dotknutej časti územia sa má realizovať verejnoprospešná stavba cesta III. triedy od mosta cez Váh po cestu II/507.

Námietku príbratého účastníka v 1. rade, že krajský súd rozhodol nad rámec žaloby vyhodnotil odvolací súd taktiež ako nedôvodnú, keď žalobcovia v žalobe (strana 4) vyslovene namietali nesúlad rozhodnutia o umiestnení stavby s Územným plánom Obce Bolešov s tým, že navrhovaná stavba je účelová komunikácia vo vlastníctve právnickej osoby, a ako taká nemôže byť považovaná za verejnoprospešnú stavbu v zmysle zákona a schváleného územného plánu obce, ktorý v dotknutom území plánuje výstavbu cesty III. triedy.

Krajský súd teda postupoval v súlade so zákonom, vychádzal zo žalobných bodov, z ktorých námietku rozporu žalobou napadnutého rozhodnutia s Územným plánom Obce Bolešov zo strany žalobcov považoval za dôvod na zrušenie preskúvaného rozhodnutia žalovaného. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že aj z rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu Českej republiky jednoznačne vyplýva, že zmyslom a účelom vymedzenia aspoň jedného žalobného bodu je vytvorenie rámca požadovaného súdneho prieskumu. Zákonná požiadavka je preto naplnená aj len celkom všeobecným a stručným - avšak zrozumiteľným a jednoznačným - vymedzením skutkových aj právnych dôvodov nezákonnosti alebo procesných väd správneho rozhodnutia tak, aby bolo zrejmé, v akej časti a z akých hľadísk sa má súd vecou zaoberať (rozsudok sp.zn. 4As 3/2008-78 z 24. augusta 2010). Uplatnenie dispozičnej zásady v správnom súdnictve nemôže byť v rozpore s povahou práv, ktorým sa poskytuje ochrana, a ani so samotným účelom konania, ktorým je spravodlivá ochrana subjektívnych verejných

práv; v tomto zmysle treba interpretovať aj jednotlivé ustanovenia SSP, v ktorých sa dispozičná zásada premieta (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 1419/07 zo 6. mája 2009).

Odvolačný súd s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky príbratého účastníka v 1. rade proti rozsudku krajského súdu vznesené v odvolaní, ako aj v podaní z 15. júna 2016 označenom ako „Rozpracovanie odvolacích dôvodov uvedených v odvolaní spoločnosti z 13. júla 2015“ za nedôvodné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu vo veci samej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu vo výroku o náhrade trov konania a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je aj vo výroku o náhrade trov konania vecne správny. Odvolačný súd však má za to, že v tomto prípade nemožno žalobcom priznať nimi vyčíslenú náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v konaní pred súdom prvého stupňa z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 250k ods. 1 OSP ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

V ustanovení § 250k ods. 1 tretia veta OSP je pre náhradu trov konania uvedená výnimka zo zákonnej zásady zodpovednosti účastníkov za výsledok konania, ktorá spočíva v možnosti súdu nepriznať, či znížiť náhradu trov konania žalobcovi, ktorý v konaní mal úspech celkom alebo sčasti. Je to odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania, by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Hoci bližšie podmienky pre nepriznanie alebo zníženie trov konania zákon neupravuje, ustanovuje, že súd takto môže postupovať, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom posúdenie splnenia podmienok pre postup podľa takejto úpravy je výlučne na úvahe súdu.

V zmysle § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii každý má právo na poskytnutie právnych služieb a môže o ne požiadať ktoréhokoľvek advokáta. To však neznamená, že neúspešný účastník konania je povinný nahradiť všetky trovy predstavujúce odmenu advokáta úspešného účastníka (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Sžo/253/2010 z 29. septembra 2011).

Pri rozhodovaní o náhrade nákladov konania musí pritom súd zohľadňovať samotný účel procesu v správnom súdnictve, ktorým je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným skutočným subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. Súdne konanie nemôže popierať svoje skutočné spoločenské poslanie a nemôže sa stať len nástrojom, slúžiacim na vytváranie ľahkého a neodôvodneného zisku na úkor protistrany, spočívajúceho v zaplatení nákladov za zastúpenie advokátom (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Sži/8/2013 z 27. novembra 2013).

Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie časti náhrady trov právneho zastúpenia žalobcom v konaní pred súdom prvého stupňa v tejto veci spočívajú nielen v skutočnostiach uvedených krajským súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku (1. s prihliadnutím na koncentračnú zásadu podľa § 36 ods. 1 stavebného zákona mohol krajský súd podrobiť súdnemu prieskumu len žalobné námietky, ktoré boli vznesené pred správnym orgánom prvého stupňa v lehote do 14. mája 2012, pričom takéto námietky boli vznesené zo strany sedemnástich osôb, avšak žalobcov v danej veci je sedemdesiatosem, 2. podľa § 250 ods. 1 OSP bolo postačujúce, aby v súdnej veci ako žalobca bola označená čo i len jedna osoba z osôb, ktoré v lehote do 14. mája 2012 podali námietky, pričom ostatných účastníkov by súd do konania pribral, 3. v prejednávanej veci bola dôvodná len námietka žalobcov o rozpore žalobou napadnutého rozhodnutia s územným plánom obce), ale aj v tom, že úkony právnej služby, za ktoré krajský súd priznal žalobcom náhradu trov (t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd, účasť na pojednávaní súdu dňa 22. apríla 2015 a účasť na pojednávaní súdu dňa 20. mája 2015, pri ktorom došlo iba k vyhláseniu rozhodnutia) boli skutkovo a právne totožné pre všetkých žalobcov, t.j. jednotliví žalobcovia neuplatňovali v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom advokáta osobitné námietky. A teda u žalobcov išlo o spoločnú právnu obranu proti žalobou napadnutému rozhodnutiu žalovaného z rovnakého právneho dôvodu a na

rovnakom (tom istom) skutkovom základe. Vzhľadom na uvedené okolnosti prípadu by bolo priznanie náhrady trov konania žalobcom v sume nimi vyčíslenej (18 129,89 €) vo vzťahu k žalovanému neprímerane tvrdé.

Odvolačí súd s poukazom na § 250k ods. 1 OSP, ktorý súdu umožňuje, aby podľa vlastnej úvahy nepriznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania, ak zistí dôvody hodné osobitného zreteľa, nepovažoval za právne relevantnú odvolaciu námietku žalobcov, že v predmetnej veci ide o obligatórne zastúpenie žalobcov advokátom.

Čo sa týka rozhodnutí, na ktoré žalobcovia na podporu svojich tvrdení v odvolaní poukazovali, tieto nie je možné v tomto prípade aplikovať, keď v daných konaniach neboli zistené dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi konania celkom alebo sčasti, tak ako v prejednávanej veci.

Porušením práva na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa jej článku 47, podľa odvolacieho súdu nie je také rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná účastníkovi náhradu nákladov na zastupovanie advokátom z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/133/2013-400 z 20. mája 2015 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP za použitia § 246c ods. 1 prvá veta OSP tak, že žalobcom z dôvodov hodných osobitného zreteľa náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému nepriznal, keď žalobcovia boli v odvolacom konaní úspešní len sčasti (v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku krajského súdu vo veci samej mali žalobcovia úspech, avšak v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku krajského súdu v časti náhrady trov konania žalobcovia úspech nemali) a navyše žalovaný odvolanie proti výroku rozsudku krajského súdu vo veci samej nepodal, z ktorých dôvodov nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcom trovy odvolacieho konania nahradil. Žalovanému v správnom súdnom konaní náhrada trov konania neprináleží. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a príbratí účastníci v 1. až 5. rade nepodali návrh na náhradu trov odvolacieho konania (§ 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a navyše príbratý účastník v 1. rade nebol v konaní o odvolaní proti výroku rozsudku krajského súdu vo veci samej úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.